



Az egybillió hrivnyás kérdés

2025 július 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A FÖLD ÁRNYAS OLDALA – Brüsszel a bizonytalan, hatalmas méret? és szegény Ukrajnára írna jövőnk forgatókönyvét.

Megkérdeztük szakmánk új társutasát, a mesterséges intelligenciát egy bizonyos lelkiállapot jellemzőiről, mire M. I.

kolléga az abban szenved? személyt így írta le: „Szinte kizárólag a másakra tud gondolni, a mindennapi élet más területei háttérbe szorulnak, gyakran hoz irracionális döntéseket, és megváltozhat a viselkedése”, illetve „gyakran idealizálja a másikat, és nem látja meg a valós hibáit”. Intelligens, noha próbaid?s kollégánk a szerelmi téboly fogalmát kutatta meg, az említett tulajdonságok pedig az Európai Uniót és különösen annak öklét, az Európai Bizottságot jellemzik.

Szerelmének tárgya természetesen Ukrajna.

Ursula von der Leyen és Volodimir Zelenskij politikai románca eddig sem volt titok, de a napokban emelkedtek a téték, miután Brüsszel nyilvánosságra hozta tervezetét az unió 2028–34-es keret költségvetéséről. A kétezermilliárd eurós javaslat értelmében Ukrajna alsó hangon egy százmilliárd eurós külön boríték birtokosa lenne, ami önmagában sem kis összeg.

Tekintve, hogy északkeleti szomszédunk éves gazdasági teljesítménye 150 milliárd euró, a brüsszeli boríték ehhez viszonyítva olyan vaskos, hogy azzal a kezükben az ukránoknak nyolc hónapon át csak a plafont kellene nézniük anélkül, hogy veszteséget szenvednének, ami persze békeid?ben is lehetetlen, nemhogy háborúban. Ráadásul szakemberek rejtett bugyrokot is találtak a büdzsében, amelyeket szintén Ukrajnának szánnak – többek között például a magyar agrártermel?k támogatásainak kárára. Nem véletlen talán, hogy az angol sajtónyelv használja azt a purse szót is a büdzsére, amely bukszát és n?i táskát is jelent; mint tudjuk, utóbbi is kimeríthetetlen tárház, csak kitartóan kell benne kutatni.

A talált bugyrokra köszönhet?en lesz az uniós költségvetés b?ven százmilliárd eurón felüli, vagy, átszámolva, egybillió hrivnyás kérdés.

A szokásos uniós táncrend szerint persze Brüsszel most még csak javasolt, kissé kisarkítva: blöfföl. A derék eurokraták maguk is tudják, úgysem az lesz a vége, amit leírtak. Az egyes kormányok (magyarok, németek, osztrákok stb.) máris mondták, hogy ez nekik így nem megfelel?, most majd a tagállamok szépen összevesznek egymással is, a parlament pedig a bizottsággal és a tagállamok tanácsával. Éppen ezért b? két év áll rendelkezésre ahhoz, hogy rendezzék a nézeteltéréseket. De az EU szerelmi tébolyából adódóan a politikai szándéka olyannyira er?s, hogy egy kétezermilliárd eurós keret költségvetés esetében akkor is irdatlan elkötelez?désr?l beszélünk, ha az egyes tételeket 2028-ig még ide-oda pofozgatják.

Más is történt az elmúlt napokban. Az ukránoknak most már papírjuk van arról, hogy az európai f?sodor er?lteti a gyorsított csatlakozásukat.

Az Európai Parlament külügyi bizottsága nagy többséggel elfogadta Michael Gahler német kereszténydemokrata képvisel? feltétlenül Kijev-barát jelentését, amelynek kulcsa a következ? fél mondat: „Ukrajna csatlakozási ügyének el?mozdítása a leggyorsabb ütemben.”

Mindez a következ?k fényében különösen jelent?s. El?ször is Gahler a f?sodor legnépesebb frakciójában, a néppártiban, azon belül pedig a CDU/CSU küldöttségben egyazon padosorban ül a bajor CSU-s Manfred Weberrel, Ursula von der Leyennek pedig párttársa a CDU-ban. Nagyon nehezen képzelhet? el, hogy dolgozata ne tükrözn? a teljes uniós f?sodor véleményét (beleértve a Tisza Pártot és a DK-t is), mint ahogy bizonyára az sem véletlen, hogy az Ukrajna-jelentést Európa legnagyobb pártjának politikusa jegyezheti.

Másodszor: Németország az EU legnagyobb finanszírozója. Persze az egységes bels? piacból gazdasága is b?ven profitál, de a dolog azzal kezd?dik, hogy el?bb be kell fizetnie a német adófizet?k pénzét. Ennek megfelel?en a németek – más, nettó befizet? tagországok politikusaival együtt – eddig szigorú ?rei voltak az uniós pénzeknek, mindig azt vizslatva: nincs-e itt vagy ott korrupció? Márpedig

az ukrán korrupciót most már Brüsszel is látja, szerelmi tébolyából fakadó csökkentlátása ellenére is. A sors fintora, hogy Ukrajna annak a Zelenskijnek a – választások híján véget nem ér? – elnöksége alatt korrumpálódik tovább, aki az elterjedt korrupciót, a mindennapos ken?pénzeket, az életet teljesen átható urambátyámvilágot karikírozó, A nép szolgálja tévé sorozat f?szerelpl?jeként t?nt fel.

A korrupciót ostorozó Vaszilij Goloborodko történelemtanárt alakította, aki ugyan nem akart elnök lenni, majd mégis az lett, és belefutott a korrupcióba. A valós élet pedig lemásolta a filmforgatókönyvet.

Harmadszor pedig ugyanez kissé tágabban: hogyan fogja tudni az EU érvényesíteni ugyanazokat a szempontokat szerelme tárgyával szemben, amelyeket mondjuk az „engedetlen” Magyarország ellenében rutinszerűen alkalmaz politikai furkósbotként? Gahler is felsorol ilyeneket, a korrupció elleni intézkedések mellett az igazságszolgáltatás függetlenségének vagy általában a jogállamiságnak a kérdését. Mi a hetes cikkely szerinti eljárástól a kondicionalitáson át a kötelezettségszegési eljárásig már kívülről fűjjük a teljes brüsszeli zsargont, mint Tasnádi Péter a Btk.-t. Ukrajnának is el kell-e ebben mélyülnie? Mi lesz a kárpátaljai magyarok megnyirbált jogainak a helyreállításával mint csatlakozási követelménnyel? Ezt a magyar kormány és EP-képviselők továbbra is napirenden tartják, de vajon a többiek is?

Lapunk korábbi német vendégpublicistája, Gunter Weißgerber még az 1990-es években Magyarországon tárgyalt egy Bundestag-küldöttség tagjaként. A német politikusok magyar partnereik tudtára adták, hogy (többek között) akkor támogatják hazánk uniós csatlakozását, ha megnyugtatónak találják az itteni német kisebbség helyzetét.

Ön hogyan látja most a kárpátaljai magyarok helyzetét, Herr Gahler? Esetleg Frau Von der Leyen? Hallották egyáltalán Sebestyén József kényszersorozás közben agyonvert magyar és uniós állampolgár nevét?

Ma Ukrajnát a harcokat és a kényszersorozásokat leszámítva is durva közállapotok jellemzik. Zelenszkij uralmát külső és belső kihívások érik. A háború negyedik évében a közvélemény széthúz, az ellenlábasok is egyre hangosabbak. Valaki a minap a rádióban egy diplomatát idézett, aki szerint két Vlagyimir okoz kárt Ukrajnának – Putyin és Zelenszkij. A múlt héten a 2022-es orosz invázió óta az első nagy Zelenszkij-ellenes tüntetésre gyűltek össze az emberek Kijevben, ami óhatatlanul Viktor Janukovics elnök 2014-es megbuktatását idézi fel. Azzal a nem elhanyagolható különbséggel persze, hogy Victoria Nuland, az igen kártékony amerikai diplomata ezúttal bizonyosan nem osztogatott szendvicseket a Majdanon felvonultaknak, akik különösen a korrupcióellenes hatóságok függetlenségének megnyirbálása ellen tiltakoztak. Zelenszkij hátrálni kényszerült.

De talán középtávon sem?, a bódult európai politika markecolója a legérdekesebb ebben az egész történetben. Nincs hír arról, lehet-e fogadni a londoni bukmékekernél arra, vajon Putyint nyeli-e el előbb a történelem süllyesztje vagy Zelenszkijt, de ha lehetne, az utóbbi végét tippelnénk korábbiak, pedig az orosz elnök az apja lehetne az ukránnak.

A lényeg – az EU mostantól tíz évre előre, 2035-ig közölt terve szempontjából is –, hogy Brüsszel a háborús bizonytalanságra és az 1991-es függetlensége óta nagy politikai viharokat átélte, Franciaország európai részénél is hatalmasabb, uniós mércével kifejezetten szegény Ukrajnára akarja felfűzni a jövőt – nem utolsósorban a miénket, a következő nemzedékeinkét is.

De könnyen lehet, hogy számításai nem válnak be, így például a jövő évi magyar választások után sem hárul el a számukra kellemetlen „budapesti akadály”. Illetve ne zárjuk ki teljesen azt az eshetőséget sem, hogy előbb-utóbb csak lehull a hálóg a szerelem bolondjainak szeméről.

Szűcs László - www.magyarnemzet.hu



Ajánló
